

[Axel Ivan Pedersen.]

løbet af et års tid. Nu er det imidlertid ikke nogen almindelig revision af lejeloven, vi står over for, og derfor har vi ikke kunnet komme dybere ind på disse ting, men der bliver formentlig nu åbnet mulighed for, at vi kan komme ind på en saglig drøftelse af dem i den nærmeste fremtid.

Det ærede medlem hr. Finn Poulsen siger, at mindretallet ikke har haft nogen mulighed for at stille ændringsforslag af et omfang, som måtte forekomme tilstrækkeligt til løsning af de alvorlige boligproblemer, fordi lovforslaget kun omfatter ganske bestemte spørgsmål. Jeg må opfatte en sådan bemærkning som et forsøg på at placere sig i boligdebatten uden at tage et medansvar for udviklingen — ikke spor andet. På alle andre områder har såvel venstre som det konservative folkeparti vist, at de kunne stille ændringsforslag også ud over de angivne rammer; det ville have været muligt også i dette udvalg, og hvis man havde gjort det, ville udvalget have været nødt til at tage stilling til sådanne ændringsforslag.

Finn Poulsen: Til det sidste vil jeg blot sige, at det var dog temmelig oplagt, at således som udvalgsarbejdet var lagt til rette — det tror jeg ikke formanden for udvalget vil bestride — var det det foreliggende konkrete lovforslag, der skulle behandles, og ikke andet, og havde vi stillet de vidtgående ændringsforslag til det, som var fornødne, for at vi kunne tage et medansvar for lovgivningen på dette område, må jeg blankt erkende, at hvis formanden da havde sagt til mig: det kan vi ikke få tid til at drøfte, så havde han haft ret. For når man kommer med et lovforslag den 14. februar, som skal være gennemført inden den 31. marts, og der er påsken imellem, er det klart, at så kan det kun blive et spinkelt forslag, og det er det, vi bebrejder regeringen: at vi gang på gang forgæves har påvist, hvor presserende boligproblemerne er, og hvorledes presset på boligmarkedet

skærpes år for år. Vi har sagt det gang på gang, og derfor er det helt selvfølgelig, at vi som opposition må gentage det, at det er denne regerings forsyndelse — og den indrømmer det inderst inde — at den ikke tog fat på løsningen af disse problemer for år tilbage. Der har siddet en flertalsregering i Danmark i 4 år, som har kendt problemerne, og som vel nok føler, at den har en særlig opgave på dette område — den har i hvert fald lagt et særligt program herom — den har levet under den opfattelse, at det var staten, det var det offentlige, der skulle løse disse problemer, og den har haft frit slag med hensyn til at forsøge det, og den har ikke kunnet løse dem; det erkender den i dag. Af en eller anden grund — jeg finder ingen anledning til specielt at bebrejde den højtærede boligminister forholdene — kan man ikke komme igennem med nogen løsning i den regeringskonstellation, vi har. Det er helt klart, at hver gang vi snakker sagligt med den højtærede boligminister, er der os meget lidt imellem. Selv om vi har principielt forskellige udgangspunkter, er der, tvunget af den faktiske situation, meget lidt os imellem. Vi vil begge give indrømmelser for at komme til en forsvarlig løsning. Det er min bestemte opfattelse, at den højtærede boligminister ser ret klart på dette, men det viser sig gang på gang, at der ikke er noget at gøre. Et forslag til denne lejelov kunne have foreligget allerede ved samlingens begyndelse i oktober måned f. eks. Det er dog regeringens ansvar og dermed også det ærede medlem fru Else-Merete Ross'.

Det var for så vidt det, der fik mig til at begære ordet, at det ærede medlem fru Else-Merete Ross havde så mange bemærkninger til mig og altså til venstre. Jeg kan godt forstå det, det er vel naturen, der efterhånden er ved at gå over optugtelsen; man begynder vel efterhånden at opdage, at der også er noget i det, venstre siger, som har værdi.

Der var 3 ting, det ærede medlem fru Else-Merete Ross hæftede sig ved. En